

КАПИТОЛА 17

Марк біг по вузькій дорозі, яка тягнулася між щільними рядами якихось кущів, як коридор. Гілки кущів шарпали його з усіх боків, бігти було важко, але позаду щось голосно хекало – невидима небезпека, близька і невідворотна, мчала за ним по п'ятах. Було темно, світло вибивалося тільки звідкись спереду, і туди, до джерела світла, він і поспішав, бо знав: тільки там небезпека не наздожене його. Дорога трохи розширилася, на узбіччях то там, то сям з'являлись якісь предмети – глиняний посуд, абажури з рожевими чохлами, вузьке ліжко, застелене ліжником, стара швейна машинка... Він не встигав роздивлятися, бо біг все далі і далі, швидше і швидше. Потім почали траплятися люди – вони злякано відскакували, щоб пропустити Марка, і він не міг ні зупинитися біля них, ні розпитати про дорогу, ні попросити захисту від невидимої небезпеки... Деякі з людей видавалися йому знайомими, когось, він точно знав, бачить вперше. Були тут і зовсім якісь незрозумілі обличчя – ніби ярмаркові паяци, обличчя-маски, обличчя-примари... Марк біг все швидше, світло і безпека були вже зовсім поруч, якесь знайоме обличчя промайнуло біля дороги – руде пасмо волосся, сонячні зайчики... Він підхопився і прокинувся.

Машина стояла в освітленому гаражі. Колега Петра, викладач фізики, який приїхав до Києва на конференцію, а заодно – навідати дітей, витягав речі з багажника. Його асистент, високий патлатий хлопчина, торсав Марка за плече:

– Вставай, сплячий красеню! – сміявся він. – Приїхали!

Марк спросонку перелякано озирався довкола. Було вже досить пізно, на місто спускалася тепла літня ніч. Він подякував своїм попутникам і попрямував до зупинки метро.

Марк уже втретє був у Києві. Він не дуже любив це місто – занадто галасливе, якесь хаотичне і розкидане. Попереднього разу він був тут на початку весни, тоді на вулицях було сіро, мокро і брудно, та ще й семінар, на якому він тоді був, видався геть нікудишнім – словом, це все розмалювало в його уяві картину міста в густо-депресивні кольори. Тож зараз, йдучи по набережній Дніпра, він заново відкривав для себе це місто. Цього разу воно показало йому своє романтичне обличчя: різнокольорові вогники на човнах, що зблискували, відбиваючись у темній воді, ліхтарі, що освітлювали різнокольорові квіти на квітниках, закохані парочки, що прогулювалися по набережній... Марк ішов повільно, посміхався зустрічним дівчатам у яскравих сукнях і слухав приглушену музику, яка розпливалася над водою. Взагалі музика тут, в Україні, переважно дратувала Марка – він потрапляв на дві крайнощі: або російська попса, або щось неможливо слізливо-патріотичне, якісь псевдонародні співи у поганому виконанні і в поганих записах. Але цього разу Київ і тут приготував йому сюрприз: музика, що долинала з відкритого кафе на набережній, була інструментальною, і легкі джазові фортепіанні пасажі ніби кружляли над квітами, деревами і пізними перехожими, а ще вище, над ними, ніби хрипкоголосий птах, зітхав про щось далеке і нездійсненне саксофон.

СМС-ка на телефоні нагадала, що треба поспішати. Він ще дорогою подзвонив своїй подрузі з Німеччини, яка зараз жила в Києві, і тепер вона починала хвилюватися, куди це він пропав. Катінка, з якою він познайомився ще колись у Берліні, на якомусь концерті, працювала у відомій рекламній агенції. Ця негарна і незграбна дівчина мала неймовірно гострий розум і нестримну фантазію, і її рекламні проекти завжди проходили на «ура». Крім того, вона була простою і легкою у спілкуванні, і Марк іноді годинами висів із нею в чаті, обговорюючи всяку всячину. От і зараз, їдучи в метро до її помешкання десь на Дарниці, Марк посміхався сам до себе, пригадуючи, як вони тоді у Берліні сиділи до ночі на підніжку якогось пам'ятника, пили пиво і так голосно реготали, що поліцейські патрулі кілька разів цікавилися, чи все в них гаразд. Так, посміхаючись, він і вийшов на по-нічному притихлу вулицю.